

[Aksel Larsen.]

om, men også lave film om „den grimme amerikaner“, ikke er gavnlige for afspændingen og fredeliggørelsen i denne verden.

Den højtærede udenrigsminister omtalte ikke Sydafrika. Det ville jeg nu ønske han havde gjort, men jeg forstår på den anden side godt, at han ikke kan få alting med, og så forstår jeg naturligvis godt, at han valgte at undlade at omtale problemet Sydafrika. Jeg vil alligevel benytte lejligheden til at fremsætte den bemærkning, at jeg håber, at den danske regering vil fortsætte med i De Forenede Nationer at støtte alle bestræbelser, som kan bringe den menneskefjendske apartheidpolitik i Sydafrika til afslutning, og jeg håber, at vi kan nå dertil, at vi i mangel af en regulær folketingsbeslutning om en økonomisk boykot af Sydafrika kan få overtalt regeringen til at sørge for, at i hvert fald statsinstitutioner ikke køber sydafrikanske varer, så længe man driver apartheidpolitik i Sydafrika.

Så er der Cypernkonflikten: konflikten i Cypern og konflikten om Cypern. Situationen dér er en udløber af den tilstand, der tilvejebragtes efter den første verdenskrig, og som er blevet opretholdt, indtil man for et par år eller tre siden fik den nuværende midlertidige tilstand med en vis selvstændighed for Cypern, der dog stadig væk skulle gøre tjeneste som en britisk militærbase.

Jeg tillader mig at minde om, at efter den første verdenskrig hentede Grækenland mere end 1 million grækere hjem fra Lilleasien for på den måde af få bilagt den konflikt, der var mellem de to nationaliteter i Lilleasien, som nu kom til at udgøre den væsentlige del af Tyrkiet. Det har sikkert været en uhyre stor belastning af økonomisk og politisk art for Grækenland, og det har sikkert ikke været ubetinget behageligt for de mange grækere, der skulle opgive deres bosted gennem mange, mange generationer og deres familiers bosted igennem hundreder af år. Men det blev i hvert fald gjort — med det resultat, at man derefter var fri for konflikter mellem nationaliteter i selve Tyrkiet.

I Cypern var der 100.000 tyrker og vel 300.000 eller 400.000 grækere, jeg har ikke tallet helt nøjagtigt, og der skete ingenting.

Der skete ingenting af den grund, at Cypern blev behandlet som, ja, ikke blot blev behandlet som, men reelt var en art engelsk koloni og blev benyttet som engelsk militærbase. Jeg ved ikke, om England har haft glæde af denne tilstand. Man kunne ganske vist benytte Cypern som militærbase, da man ville starte angrebet på Ægypten i anledning af Suezkonflikten; men at England har haft nogen glæde af denne udnyttelse af Cypern som militærbase, tror jeg nu ikke. Under alle omstændigheder har dette, at England beholdt herredømmet over Cypern, ført os ind i de nuværende tilstande, og det er givet, at hvis der ikke gribes ind, risikerer man, at de to nationaliteter skærer halsen over på hinanden.

Det forslag, der er fremkommet fra dem, som den højtærede udenrigsminister kalder de interesserede magter, er jeg imidlertid ikke så tilfreds med, og jeg kan ikke tilslutte mig det. Disse interesserede magter er England og Amerikas Forenede Stater. Jeg tror nok, at man, hvad Cypern angår, måtte anse Cypern selv og Grækenland og Tyrkiet for at være de mest interesserede magter. Men forslaget er altså kommet fra Storbritannien og USA. Det er et forslag om, at der skal sendes en international styrke på 10.000 mand til Cypern for sammen med den dér eksisterende engelske militærstyrke og under engelsk overkommando at sørge for, at der ikke bliver borgerkrig og fortsatte myrderier på øen.

Den højtærede udenrigsminister kaldte denne styrke et fredskorps. Det kan man naturligvis kalde den, men det er dog vist nødvendigt at gøre opmærksom på, at det, det drejer sig om, i virkeligheden er en NATO-styrke. Den vil formodentlig ikke blive kaldt en NATO-styrke. Det vil vel være på samme måde som med de tyske lagre af ammunition og våben o. s. v. i Jylland; de kaldes ikke tyske lagre, de kaldes NATO-lagre, men de er jo tyske. Hvad angår den styrke, man påtænker at sende til Cypern, så skal den i hvert fald rekrutteres fra NATO-landene, og så kan jeg ikke se andet, end at om man sætter ølse for eller ølse bag, så beholder pølsen dog sin smag, og så bliver det dog en NATO-styrke. Jeg tror ikke, det er heldigt at benytte NATO på den måde, og jeg tror,